

CLAUDIA GRAY

Stargazer

Nézz az égre!

*finep
selection*

CLAUDIA GRAY

Star gazer

Nézz az égre!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2009

Írta: Claudia Gray
A mű eredeti címe: Stargazer

Fordította: Gazdag Tímea
Szerkesztette: Szakál Gertrúd
A borítót tervezte: Balogh József

A művet eredetileg kiadta: HarperCollins Children's Books,
HarperCollins Publishers Ltd., New York

A fordítás a HarperCollins Ltd. engedélyével készült.

Copyright©2009 by Amy Vincent

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 112 1

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Előszó

FAGY KÚSZOTT FEL A FALAKON.

A rémülettől dermedten figyeltem, ahogy a jég utat tör magának az északi torony könyvtárszobájának kőfalain keresztül. A padlóról terjedt felfelé, kristályos, fehér réteggel fedve be a mennyezetet. A levegőben néhány apró, ezüstös hópihe lebegett.

Finom volt és éteri – és teljesen természetellenes. A szoba hidege a csontjaimig hatolt. Bárcsak ne lettem volna egyedül! Bárcsak látta volna más is, akkor talán elhittem volna, hogy valóban megtörtént. Akkor biztonságban éreztem volna magamat.

A jég olyan hangosat reccsent, hogy ugrottam egyet. Tágra nyílt szemmel, elakadó lélegzettel figyeltem, ahogy elborítja az ablakot, és kizárja a holdfényes éjszakát. Valahogy mégis mindent láttam. A szoba halvány fényben derengett. A jég az ablakon összevissza kezdett repedezni, de nem véletlenszerűen, hanem kísértetiesen felismerhető formában.

Egy arc.

A fagyember rám bámult. Sötét, dühös tekintete annyira pontosan kivehető volt, hogy úgy tűnt, a szemembe néz. Sosem láttam még ilyen élethű képmást.

A hideg a szívemig hatolt, amikor rádöbbsentem: a fagyember igenis a szemembe néz.

Régebben nem hittem a kísértetekben...

Elő fejezet

ÉJFÉLRE MEGÉRKEZETT A VIHAR.

Sötét felhők vágattak az égen, elkendőzve a csillagok fényét. A feltámadó jeges szél az arcomba fújta vörös hajamat. Felvettem a fekete esőkabát kapucniját, és a köpeny alá rejtettem a táskámat.

A gyülekező viharfelhők ellenére az Evernight Akadémia körül nem volt teljesen sötét. Márpedig most teljes sötétségre volt szükség. Az Evernight tanárai láttak a sötétben, és a süvítő szél ellenére is hallottak mindent. Ahogy minden vámpír.

Az Evernightban természetesen nem csak a tanárok voltak vámpírok. Amikor néhány nap múlva elkezdődik a tanév, megérkeznek a diákok, akik közül legtöbbször ugyanolyan erősek, vének és halhatatlanok, mint a professzorok.

Én nem voltam sem erős, sem vén, és nagyon is éltem. De vámpír voltam – a magam módján. Két vámpír gyermekeként jöttem a világra, és végül nekem is vámpírrá kellett válnom, a magam vérszomjával megáldva. A saját erőmben és a vakszerencsében bízva addig is mindennap elsurrantam a tanárok mellett, de aznap

a teljes sötétséget vártam. A lehető legjobb fedezékre volt szükségem.

Azt hiszem, azért voltam annyira ideges, mert az első betörésemre készültem.

Nem pénzért vagy ékszerekért akartam feldúlni Mrs. Bethany lakrészét, melyet az egykori kocsiszínból alakítottak ki. Fontosabb célom volt. Esőcseppek kezdtek kopogni körülöttem, miközben tovább sötétült az ég. Átfutottam a parkon, és menet közben visszavisszanéztem az iskola kőtornyaira. Keresztülcsúszkáltam a vizes fűvön Mrs. Bethany réztetejű házáig, és émelyítő bizonytalanság tört rám. Komolyan? Betörsz a házába? Bárki házába? Még csak zenét se vagy hajlandó ingyen letölteni a netről. Elég szürreális volt elővenni a táskámból a laminált könyvtári belépőkártyát, hogy a rendeltetésének teljesen ellentmondó célra használjam fel. Elszánt voltam. Meg fogom tenni. Mrs. Bethany évente talán ha három napra hagyta el az iskolát, és aznap volt az egyetlen esélyem. Becsúsztottam a kártyát az ajtó és az ajtófélfá közé, és elkezdtem babrálni a zárat.

Öt perc múlva még mindig eredménytelenül birizgáltam az ajtót a kártyával. A kezem kihűlt, átnedvesedett, és egyre ügyetlenebb lettem. A filmekben ez a rész mindig olyan könnyűnek tűnt. Az igazi bűnözők ezt tíz másodperc alatt oldják meg. Bárhogy is, egyre egyértelműbbnek látszott, hogy nem vagyok igazi gengszter. Az „A”-tervet feladva elkezdtem más lehetőséget keresni. Az ablak kicsivel sem látszott ígéretesebbnek, mint az ajtó. Persze betörhettem volna az üveget, és kinyithattam volna az ablakot belülről, de ez ellentmondott volna eredeti tervemnek, miszerint nem hívom fel magamra a figyelmet.

A ház sarkát megkerülve meglepetten fedeztem fel, hogy az igazgatónő nyitva hagyta az egyik ablakot. Résnyire. Ez elég is volt.

Óvatosan kinyitottam annyira, hogy beférjek rajta. A párkányon egy sor fokföldi ibolya ücsörgött kis agyagcserepekben. Mrs. Bethany valószínűleg azért hagyta itt a virágokat, hogy érje őket a friss levegő és némi eső. Fura gondolat volt, hogy az igazgatónő bármilyen élőlénynek is gondját viseli. Óvatosan félretoltam a cserepeket, hogy bemászhasak az ablakon.

Bemászni egy nyitott ablakon nehezebb, mint a tévében.

Mrs. Bethany ablaka meglehetősen magasán volt, gyakorlatilag fel kellett ugranom, hogy fel tudjak kapaszkodni a párkányra. Lihegve betornásztam magam az ablakkeretbe, de nem volt egyszerű nem arccal a padlóra pottyanni odabent. Megpróbáltam lábbal előre érkezni. De fejfel előre érkeztem, és nem tudtam megfordulni félúton. Az egyik sáros cipőm nekikoccant az ablaknak, de az üveg – hála az égnek – nem törött el. Sikerült leereszkedni a párkányról, és egy puffanással földet értem Mrs. Bethany rongyszőnyegén. A lábam még mindig az ablakpárkányon volt. A ruhámból csöpögött a víz.

– Oké – suttogtam. Most jön a neheze.

Mrs. Bethany háza olyan volt, mint ő maga, még a szaga is olyan volt – erős és éles levendulaillat terjengett mindenütt. A hálószobájába érkeztem, amitől még inkább illetéktelen behatolónak éreztem magam. Bár tudtam, hogy az igazgatónő Bostonba utazott, hogy találkozzon néhány „leendő tanulóval”, mégis úgy éreztem, bármelyik pillanatban benyithat. A frász jött rám a gondolattól, hogy rajtakaphat. Már épp kezdtem kikapcsolni, és magamba fordultam, mint mindig, ha féltem valamitől.

Aztán hirtelen Lucasra gondoltam, a sráca, akit szerettem – és akit elvesztettem.

Lucas nem örülne, ha látná, hogy félek. Azt mondaná, legyek erős. Az emléke felbátorított, összeszedtem magam, és munkához láttam.

Először is: levettem a sáros cipőt, hogy ne hagyjak nyomot a házban. Felakasztottam az esőkabátomat egy kilincsre, hogy ne vizezzek össze mindent. A fürdőszobában fogtam egy marék papír zsebkendőt, és feltakarítottam a koszt, amit csináltam, majd megtöröltem a cipőmet. Az esőkabátom zsebébe dugtam a koszos zsepiket, hogy majd valahol máshol dobjam ki őket. Ha valaki elég paranoiás ahhoz, hogy a saját szemetesében kotorásson bizonyíték után, hát az Mrs. Bethany.

Meglepő választás ilyen helyen lakni – gondoltam. Az Evernight Akadémia nagy volt, sőt hatalmas, csupa kőtorony, meg vízköpők – kifejezetten az ő stílusa. Az egykori kocsiszín viszont leginkább egy tanyasi házikóra hasonlított. De itt legalább egyedül lehetett. El tudtam képzelni, hogy Mrs. Bethany mindennél többre értékeli az egyedüllétet. A sarokban álló íróasztalt kutattam át elsőként. Leültem a támlás faszékre, odébb toltam egy ezüst keretbe foglalt, tizenkilencedik századi férfisziluettet, és nekiláttam átnézni az asztalon heverő papírokat.

Kedves Mr. Reed!

Nagy érdeklődéssel olvastuk fia, Mitch felvételi kérelmét. Kétségkívül kivételesen jó tanuló és remek fiatalember, de sajnálattal értesítjük, hogy...

Egy emberdiák, aki ide akart jönni... és Mrs. Bethany elutasította. Miért vesz fel egyes embereket az Evernight Akadémia, és miért utasít el másokat? Egyáltalán miért járhatnak emberek egy olyan iskolába, amely a vámpírok egyik utolsó menedéke?

Kedves Mr. és Mrs. Nichols!

Nagy érdeklődéssel olvastuk leányuk, Clementine felvételi kérelmét. Kétségkívül kivételesen jó tanuló és nagyszerű ifjú hölgy, ezért örömmel tájékoztatjuk, hogy...

Mi a különbség Mitch és Clementine között? Szerencsére Mrs. Bethany jól rendszerezett iratai között könnyedén megtaláltam a jelentkezési lapjukat, de azok sem adtak választ a kérdéseimre. Mindkettőjük átlaga ijesztően jó volt, és kismillió iskolán kívüli elfoglaltságuk szerepelt az önéletrajzukban. Eredményeiket bön-gészve a világ legbénább diákjának éreztem magam. A fényképek alapján is teljesen normálisnak tűntek. Nem szép, nem csúnya, nem kövér, nem sovány, átlagos gyerekek voltak. Mindketten Virginiában éltek. Mitch egy arlingtoni lakásban nőtt fel, Clementine egy régi házban lakott, vidéken, de tudtam, hogy mind a két család kőgazdag, ha az Evernightba akarták járatni a gyerekeiket.

Amennyire meg tudtam állapítani, az összes különbség kettő-jük között annyi volt, hogy Mitch a szerencsésebb. A szülei majd elküldik egy közönséges bentlakásos iskolába a Keleti Partra, ahol más gazdag kölykökkel keveredhet, lacrosse-t játszhat, vitorlázhat vagy akármit, amit ilyen helyeken szoktak. Eközben Clementine-t minden percben vámpírok fogják körülvenni. Sose fogja megtudni, sosem jön majd rá, hogy valami nagyon nincs rendben körülötte. És sosem fogja magát biztonságban érezni. Még én sem éreztem biztonságban magam az Evernight Akadémián, pedig én vámpír leszek – majd valamikor.

Villámlás világította be a szobát, néhány másodperccel később pedig megdördült az ég. A vihar egyre komiszabb lett, ideje volt hazamenni. Csalódottan hajtottam össze a leveleket, és visszatettem őket a helyükre. Biztos voltam benne, hogy ma megkapom a választ a kérdéseimre, de semmit sem tudtam meg.

Ez nem lehet igaz! – mondtam magamban, miközben felvettem az esőkabátomat. Mrs. Bethany szereti a fokföldi ibolyát. Ez aztán TÉNYLEG nagyon hasznos információ.

Visszatettem a virágcserepeket az eredeti helyükre, és a bejárati ajtón át távoztam, ami hála az égnek automatikusan bezáródott mögöttem. Jellemző az igazgatónőre, hogy még ezt sem bízta a véletlenre.

A szél az arcomba fújta az esőt. A vízcseppek szúrták az arcomat, miközben az Evernight főépülete felé futottam. A tanárok lakószárnyának néhány ablakában még fényt láttam, de elég késő volt, úgyhogy nem aggódtam, hogy valaki megláthat. Nekifeszültem a nehéz tölgyfa ajtónak, s az hangtalanul kinyílt. Becsuktam magam mögött, és végre biztonságban érezhettem magam. Egészen addig, amíg nem jöttem rá, hogy nem vagyok egyedül.

Hegyeztem a fülemet, és körülkémleltem a hallban. Nagy, nyitott tér volt, nem voltak kiszögellések vagy oszlopok, hogy el lehessen bújni mögöttük, így láttam volna, ha van még valaki ott rajtam kívül. De nem láttam senkit. Megborzongtam, hirtelen hideg lett, mintha nem is az Evernight falai között, hanem valami nyirkos, barátságtalan barlangban lettem volna.

A tanítás kezdetéig még két nap volt hátra, így csak én meg a tanárok tartózkodtunk az iskolában. De a tanárok mindegyike azonnal letolt volna, hogy mit keresek odakint ilyen viharban. Ők nem leselkedtek volna utánam kint, a sötétben.

Vagy mégis?

Tétován tettem egy lépést előre.

– Ki van ott? – suttogtam.

Nem jött válasz.

Talán csak képzelődöm. Ahogy végiggondoltam, tulajdonképpen nem is hallottam semmit. Csak úgy éreztem, mintha valaki figyelne. Egész este azon aggódtam, nehogy meglásson valaki. Lehet, hogy mostanra már az agyamra ment az egész?

Valami megmozdult. Egy lány állt odakint. Hosszú kendőbe burkolózott. Azon az ablakon nézett befelé, amely az ólomüveg ablakok sorában az egyetlen tiszta üvegablak volt. Velem egykorú lehetett. Odakint szemer kélt az eső, de ő teljesen száraznak látszott.

– Ki vagy? – léptem közelebb. – Itt tanulsz? Mit csi...

Eltűnt. Nem futott el, nem bújt el, meg sem moccant. Az egyik pillanatban ott volt, a másikban már nem.

Pislogva bámultam az ablakot, hátha valami csoda folytán újra feltűnik a lány. De nem. Közelebb mentem, hogy jobban lássam, hogy kivegyek valami mozgást odakint. Ijedtemben hátraugrottam, de csak a saját tükörképem jött szembe.

Hát ez gáz. A saját tükörképemtől kaptál frászt.

Nem az én arcom volt.

De annak kellett lennie. Ha érkezett is pár diák, tudtam volna róla, és az Evernight annyira el van zárva a külvilágtól, hogy egy idegen nem kóborolhat errefelé. A túlfűtött képzeletem megint felülkerekedett, biztosan az én alakom tükröződött vissza az üvegben. Még csak hideg sem volt, azt is csak képzeltem.

Amikor abbamaradt a reszketésem, felkaptattam a lépcsőn a kis lakásba, ahol a szüleimmel laktam nyáron, az Evernight déli tornyában. Szerencsére mélyen aludtak. Hallottam anyu horkolását, miközben lábujjhegyen elosontam a szobájuk előtt. Ha apu nem ébredt fel anyu horkolására, akkor egy hurrikán sem ébreszti fel.

Még mindig rémült voltam a földszinten történetek miatt, és bőrig áztam, ami nem javított a hangulatomon. De egyik sem zavart annyira, mint az a tény, hogy nem jártam sikerrel. A nagy betörésemnek nem volt semmi eredménye.

Nem mintha bármit is kezdhetnék az Evernight emberdiákjaival. Mrs. Bethany nem fogja elutasítani mindet, csak mert én

kérem. Amúgy is be kell ismerni, hogy vigyáz rájuk. A vámpírok egy ujjal sem nyúlhatnak hozzájuk.

Mióta Lucast megismertem, rájöttem, hogy milyen keveset tudok a vámpírokról, még ha annak is születtem. Mindent más fényben látok, kíváncsivá váltam, egy sor kérdésre szeretnék választ kapni. Lucastól nagy ajándékot kaptam: ráébresztett a sötét valóságra. Azóta semmit sem veszek biztosra.

Ledobtam a nedves ruhát, és ágyba bújtam. Lehunyt szemmel felidéztem a kedvenc festményemet, Klimt *Csókját*. Azt képzeltem, hogy a megfestett szerelmesek mi vagyunk Lucasszal. Éreztem Lucas lélegzetét az arcomon. Már hat hónapja nem találkoztunk.

El kellett menekülnie az Evernightről, mert kiderült, hogy kicsoda valójában: A Fekete Kereszt vámpírvadásza.

Nem tudtam, hogyan kezeljem a tényt, hogy Lucas egy olyan csoport tagja, akik pusztítják az enyéimet. Azt sem tudtam biztosan, hogyan érez Lucas azzal kapcsolatban, hogy vámpír vagyok. Ezt nem is tudta, amíg egymásba nem szerettünk. Egyikünk sem dönthetett afelől, hogy mi akar lenni. Visszatekintve, elkerülhetetlen volt az elválásunk. De még mindig hiszem, valahol mélyen, legbelül, hogy bennünket egymásnak teremtettek.

Magamhoz öleltem a párnámat, és azzal vigasztaltam magam, hogy *legalább nem fogok ráérni búslakodni. A sulis elkezdődik, és majd elfoglalom magam.*

Várjunk csak! Arra várok, hogy elkezdődjön a tanítás?

Hát ez szánalmas.

Második fejezet

AZ ELSŐ TANÍTÁSI NAPON, NEM SOKKAL HAJNAL UTÁN megkezdődött a felvonulás.

Az első néhány diák gyalog érkezett az erdőn át. Egyszerűen öltözve, vállukon egyetlen táskával jöttek. Némelyikük valószínűleg egész éjjel gyalogolt. A pillantásuk mohón fürkészte az iskolát, ahogy közeledtek, remélve, hogy itt majd választ kapnak a kérdéseikre. Még mielőtt megpillantottam volna az első ismerős arcot – Ranulfot, aki több mint ezeréves vámpír volt –, tudtam, kik a jövevények. Az elveszettek voltak, a legöregebb vámpírok. Nem zavartak sok vizet. Beleolvadtak a környezetbe, figyeltek, tanultak, próbálták felvenni az elmúlt évszázadok ritmusát.

Lucas is közöttük szökött be tavaly. Eszembe jutott, ahogy előtűnt a ködből hosszú, fekete kabátjában. Tudtam, hogy felesleges, mégis az érkezők arcát fürkészttem, hátha megpillantom őt.

Miközben regeliztünk, megérkeztek az első autók. A termék közötti folyosóról figyeltem, néhány emelettel magasabbról, így kivehettem az emblémákat. Jaguar, Lexus, Bentley. Voltak kicsi olasz

sportkocsik és akkora kombik is, amelyekbe belefért volna egy kicsi olasz sportkocsi. Ezekkel érkeztek az emberdiákok, mert ők nem egyedül jöttek. Legtöbbjüket a szüleik hozták, elkísérték őket a testvéreik is. Felismertem Clementine Nicholst hosszú, világosbarna lófarkáról és az orra körüli szeplőkről. Meglepetésemre Mrs. Bethany az udvaron üdvözölte őket. Kegyesen kezet nyújtott, mint valami királynő, aki a hódolóit fogadja. Úgy tűnt, beszélni akar a szülőkkel, és úgy mosolygott, mint aki életre szóló barátságot akar kötni. Tudtam, hogy csak színleli, de el kellett ismernem, hogy nagyon jól csinálja. Minél tovább nézték az Evernight Akadémia barátságtalan kőtornyait, annál halványabb lett az emberek mosolya.

– Hát itt vagy.

Apu állt mögöttem. Kivételesen korán kelt. Öltönyben és nyakendőben volt, ahogy egy professzorhoz illik, de kócos, sötétvörös haja sokat elárult valódi személyiségéről.

– Aha – mosolyogtam rá. – Csak nézem, mi folyik odalent.

– A barátaidat keresed? – A szeme csillogott, miközben mellettem állva kinézett az ablakon. – Vannak új fiúk?

– Apu!

– Oké, visszaszívтам – tartotta fel a kezét. – Boldogabbnak látszol, mint tavaly ilyenkor.

– És ez így van rendjén, nem?

– De igen – felelte apu, és felneveltünk. Tavaly annyira Evernight-ellenes voltam, hogy megpróbáltam megszökni aznap, amikor a többiek megérkeztek. Mintha egy emberöltővel ezelőtt lett volna.

– Hé, ha reggeliznél, anyád bekapcsolta a gofrisütőt.

A szüleim általában az iskola által biztosított vért itták, de arról gondoskodtak, hogy én vegyek magamhoz megfelelő mennyiségű emberi táplálékot is.

– Egy perc, és megyek, jó?

– Jó – mondta apu, és egy pillanatra a vállamra tette a kezét, aztán elment.

Még egy utolsó pillantást vettem az udvarra. Néhány család nyüzsgött odalent, bőrröndöket cipeltek. Időközben megérkezett a diákok harmadik hulláma is.

Egyedül jöttek, bérelt kocsikon. Volt köztük taxi, de a legtöbbjük limuzin volt. Átiszabott iskolai egyenruhájukban szálltak ki a kocsikból, hátrafésült, fénylő hajjal. Egyiküknél sem volt táska, a holmijukat már két hete előreküldték ládáiban és bőrröndökben az Evernightba. Nagy csalódottságomra Courtney-t pillantottam meg. Legkevésbé őt kedveltem az egész iskolában. Felszabadultan integetett valamelyik ismerős lánynak. Ő is sötét napszemüveget viselt, akárcsak a többiek, ami azt jelentette, hogy érzékeny a szemük a napfényre, vagyis egy ideje nem ittak vért. Valószínűleg diétáznak, hogy vékonyabbnak és kegyetlenebbnek látsszanak.

Ők voltak azok a vámpírok, akik figyelemmel kísérték ugyan a világ változásait, de a huszonegyedik században szükségük volt egy kis segítségre. Erejük teljében voltak, és egyetlen alkalmat sem hagytak volna ki, hogy ezt bebizonyítsák. Én csak egyféleképpen gondoltam rájuk: evernightosok.

Amikor befejeztem a reggelit és lementem a nagyterembe, az tele volt nevetgélő, beszélgető diákokkal. Néhány pillanatil elveszettek és kicsinek éreztem magam a lökdösődő tömegben, de aztán a morajlást túlharsogva valaki megszólított:

– Bianca!

– Balthazar! – mosolyogtam izgatottan integetve. Balthazar olyan nagydarab, magas és izmos fickó volt, hogy akár ijesztőnek

is tűnhetett volna, amint áttöri magát a tömegen, de barátságos mosolya és kedves pillantása ellensúlyozta behemót külsejét.

Lábujjhegyre állva megöleltem.

– Milyen nyarad volt?

– Nagyszerű. Éjszakánként a baltimore-i kikötőben dolgoztam – mondta olyan lelkesen, ahogy mások egy cancuni álomvakációról mesélnek. – Összebarátkoztam a fiúkkal ott, sokat járkáltunk bárókba. Megtanultam biliárdozni. Visszaszoktam a dohányzásra is.

– Hát a tüdődnek nem árt – jegyeztem meg, és egymásra vigyorgtunk. Nem lehetett szabadon viccelődni ezzel, amíg az emberdiákok körülöttünk nyüzsögtek.

– Kell segítség a papírjaid összeszedésében?

– Már megvagyok vele, minden Mrs. Bethany asztalán van.

A vámpírok „a modern világ tanulmányozásával” kellett töltsék a nyarat, s a tapasztalataikról írt beszámolókat le kellett adniuk minden év elején. Ez egy „Hogy töltöttem a szünidőt” témájú fogalmazás pokolbéli verziója volt.

Balthazar körülnézett.

– Patrice itt van?

– Inkább Skandináviában tölti az évet.

Kaptam tőle egy képeslapot a fjordokról egy hónapja. – Azt mondta, egy-két éven belül befejezi a sulit. Szerintem megismerkedett valakivel.

– Kár. Jó lett volna több ismerős arcot látni. Úgy értem azon kívül, amelyik gyorsan közelít feléd négy óránál.

– Hogyan? – kérdeztem, miközben próbáltam rájönni, hol van a négy óra, mint irány, de aztán meghallottam a hangot, amely akár körömcsikorgás a táblán, áthasított a tömeg mormolásán.

– Balthazar! – nyújtotta a kezét Courtney. Balthazar megrázta, aztán elengedte a csókra nyújtott kezét. A lány ragyogóra rúzoszott mosolya nem halványult.

– Kellemesen telt a nyarad? Én Miami-ban voltam, bulizni. Totál klassz volt. Neked is el kellene menned oda valakivel, aki tudja, hol vannak a jó helyek.

– Meglep, hogy itt látlak – szóltam közbe. A „meglep” a „csalódott” enyhébb formája volt. – Tavaly nem nagyon élvezted a sulit.

– Gondolkodtam, hogy ellógom az évet – vontam meg a vállát –, de az első Miami-ban töltött estén rájöttem, hogy a ruha, ami rajtam van, tavalyi rongy. A cipőm meg vagy hároméves. Komoly hiba! Egyértelmű, hogy rám fér a tanulás, úgyhogy nem fog megártani még néhány hónap az Evernightban. Amúgy is szeretem régi barátokkal múlatni az időt – szegezte a pillantását Balthazarra.

– Ha a divatról akarnék tanulni, nem olyan helyre mennék, ahol mindenki egyenruhát hord – közöltem kertelés nélkül.

Balthazar szája megrándult. Courtney összehúzta a szemét, de a mosolya csak szélesebb lett, amint végignézett szögletes, egybeszabott blézeremen és kockás szoknyámon.

– Hát, téged nem is igazán érdekel a divat. Világos – jegyezte meg csípősen, azzal vállon veregette Balthazart. – Később találkozunk.

Courtney hosszú, szőke lófarka jobbra-balra lebbent, miközben elsétált.

– Feltett szándékom volt, hogy az idén jobban kijövök veled – motyogtam. – Azt hiszem, nem változtam eleget tavaly óta.

– Ne akarj megváltozni! Így vagy a legjobb.

Szégyenlősen félrenéztem. Egyik részem azt gondolta, *Jaj, ne, megint csalódást kell okoznom Balthazarnak!* A másik felemnek tetszett, amit mondott. Egész nyáron magányos voltam, sem Lucas, sem

más nem volt mellettem, és a tudat, hogy valaki törődik velem, olyan volt, mint két hónapnyi didergés után egy finom, meleg takaró.

Mielőtt kitalálhattam volna, mit feleljek, a tömeg elcsendesedett. Ösztönösen a nagyterem távolabbi végében felállított emelvény felé fordultunk. Mrs. Bethany emelkedett szólásra.

Egyszerű, szürke kosztümje sokkal huszadik századibb volt, mint a ruhák, amelyeket általában viselt, de ez is illett komoly szépségéhez. Sötét haját elegáns kontyba tűzte, fülében fekete gyöngy fülbevaló csillant. Nem nézett a diákokra, a pillantása kissé felettünk járt, mintha láthatatlanok lettünk volna.

– Isten hozta önöket az Evernightban – csengett a hangja a nagyteremben. Kihúztuk magunkat. – Vannak, akik már tavaly is ide jártak. Mások évek óta hallanak az Evernightról a családjuktól, és mindig is szerettek volna ide tartozni.

Ugyanaz a beszéd volt, mint tavaly, de ezúttal valami mást is éreztem. Hallottam a hazugságokat a gondosan megválogatott szavak között, miközben a teremben tartózkodó vámpírokhoz beszélt, akik közül némelyek hús, mások kétszáz éve jártak ide.

Mintha a gondolataimban olvasott volna, egyenesen rám nézett, éles ragadozómadár-szerű tekintete áthatolt a tömegen. Megfeszült a testem, és azt vártam, hogy nyilvánosan megvádol a betöréssel, amit elkövettem, míg ő távol volt.

De ennél sokkal meglepőbb dolgot tett. Eltért a beszédje szövegétől.

– Az Evernight Akadémia minden ide járó diák számára mást jelent – kezdte Mrs. Bethany. – A tanulást, a hagyományt, s egyfajta menedékhelyet.

Persze, ha az éjszaka vérszívó teremtménye vagy – gondoltam. Amúgy? Nem a legjobb menedék.

Fél kézzel az új diákok felé intett. Vörösre lakkozott körmei megcsillantak az ólomüvegen át beömlő fényben. Megdöbbenésemre az emberek felé mutatott, akik persze nem tudhatták, miért.

– Hogy az Evernightban töltött idejüket teljes mértékben kihasználják, meg kell tanulniuk, mit jelent idősebb osztálytársaik számára ez az iskola. Szorgalmazom, hogy a tapasztaltabb diákok legyenek nyitottak az elsőévesek irányába. Vegyék őket a szárnyaik alá! Ismerjék meg az életüket, az érdeklődési körüket, a múltjukat. Az Evernight Akadémia csak ily módon képes elérni valódi célját.

Néhányan tapsoltak – az emberek, akiknek nem volt jobb ötletük.

– Oké. Ez furcsa volt – morogta Balthazar a rövid tetszésnyilvánítás közben. – Ha nem tudnám, hogy képtelenség, azt hinném, Mrs. Bethany arra kért minket, hogy barátokozzunk.

Bólintottam. Nekem is szántott az agyam az igazgatónő szavain. Miért szeretné, hogy a vámpírok és az emberek közel kerüljenek egymáshoz? Ha nem akarja, hogy bárkinek baja essen – és gondolom, nem akarja –, akkor min jár az esze?

– A tanítás holnap kezdődik – tért vissza Mrs. Bethany arcára a szokásos felsőbbrendű mosoly. – Használják ki ezt a napot, hogy megismerkedjenek a társaikkal, különösen az újonnan érkezettekkel! Örülünk, hogy itt vannak, mindannyian, és reméljük, maximálisan kihasználják majd az Evernightban töltött időt.

– Gondolod, hogy meglágyult a szíve? – fordult hozzám Balthazar, amikor az emberek ismét mozgolódni kezdtek.

– Mrs. Bethany? Kizárt. – Elhatároztam, hogy megkérdem Balthazart, mit gondol a „felvételi rendszer” titkairól. Okos volt és tisztelte Mrs. Bethanyt, mindazonáltal nem tartotta kőbe vésettnek a szabályait. Amúgy is több mint háromszáz éves volt, ezért

valószínűleg elegendő rálátása van a dologra ahhoz, hogy más nézőpontból lássa a kérdésemet, és talán választ is adhat rá. Ezzel együtt a Lucasszal való kapcsolatomra is lehet elegendő rálátása, de nem szerettem volna, ha erre emlékeztetik.

Balthazar elvigyorodott és integetett valakinek a tömegből, de nem tudtam megmondani, ki az. Főleg mert kis híján mindenki a barátja volt.

– Később találkozunk – szóltam utána, amikor elindult.

– Hogyne.

Egy percig magányos voltam nélküle. Vámpírok vettek körül, igazi vámpírok, erős, érzéki lények, gyönyörű, fiatal arcuk mögött évszázadok tapasztalataival. Én még nem egészen voltam vámpír, és a közöttünk lévő távolság nem csökkent az Evernightban töltött első évem alatt. Még mindig kicsi, naiv és esetlen voltam hozzájuk képest.

Eggyel több ok, hogy felmenjek a szobámba. Új szobatársat kaptam, és alig vártam, hogy üdvözölhessem.

Amikor beléptem a szobába, Raquel köszöntött:

– Isten hozott újra a pokolban!

A csupasz matracon feküdt szétvetett karokkal. A táskája üresen hevert a padlón, a ruhái és a művészkelei szanaszét a szobában. Mintha csak kirázta volna a táská tartalmát a földre, és ott is hagyta volna.

– Én is örülök, hogy látlak – ültem le az ágyam szélére. – Azt hittem, legalább feldob majd, hogy szobatársak lettünk.

– Hidd el, csak ezért viselem el a gondolatot, hogy megint itt vagyok. A szüleid megvesztegették Mrs. Bethanyt, vagy mi? Ha igen, az adósuk vagyok.

– Nem, csak szerencsénk van. – Ez csak féligazság volt. A szüleim nem kérték Mrs. Bethanyt semmire, de szokatlanul sok ember

és vámpír jelentkezett az iskolába, fiúk, lányok vegyesen. Mivel én még mindig több rendes ételt ettem, mint vért, úgy döntöttek, én ügyesebben elrejtetem az igazságot egy ember elől, amikor a szobánkban eszünk, ahogy az Evernightban ez szokás volt.

Raquelt kapni szobatársnak szerencse volt. Meg az is, hogy majdnem minden, tavaly elsőként ide járó lány úgy döntött, hogy idén máshová szeretne iskolába járni. Nem tudtam hibáztatni őket.

– Szóval – kezdtem könnyed hangon –, amellet, hogy szerettél volna több időt tölteni elbűvölő társaságomban, miért jöttél vissza? Tudom, hogy nem így tervezted.

– Ne szívd mellre, de még a te elbűvölő társaságod sem volt elég, hogy meggondoljam magam – fordult a hasára Raquel, hogy a szemembe nézhessen. A haja, ha lehet, még rövidebb volt, mint tavaly, de legalább fodrász csinálta, és jól nézett ki, bár kissé punkos benyomást keltett. – Mondtam a szüleimnek, hogy máshová akarok járni. A nagyszüleimhez akartam költözni Houstonba, és ott elkezdni egy másik iskolát. Nem is akartak hallani róla. Az Evernight „magániskola”, ráadásul „exkluzív”, és ezt meg kell becsülnöm, ezt mondták.

– Még akkor sem, amikor megtudták... hogy Erich...?

Raquel elfintorodott.

– Azt mondták, biztosan csak flörtölni akart velem. Szerintük túl távolságtartó vagyok, és meg kell tanulnom viszonyszeretni valakit.

Döbbenet néztem Raquelre. Erich nem holmi buzgó udvarló volt, hanem egy vámpír, aki zaklatta és meg akarta ölni a lányt. Raquel ezt nem tudta, de felfogta, hogy a srác veszélyes. Ha én mondtam volna a szüleimnek, hogy valaki csak fele annyira meg-rémített, mint őt Erich, apám magához ölelt volna, szorosán, amíg

újra biztonságban nem érzem magam, anyám meg fogott volna egy baseballütőt és megkérdezi, ki merészelt fenyegetni az ő kicsi lányát. Raquelt ezzel szemben kinevették a szülei, és visszaküldték arra a helyre, amit gyűlölt.

– Sajnálom.

Raquel megvonta a vállát.

– Gondolhattam volna, hogy nem hallgatnak rám. Sosem foglalkoztak velem, mit mondok. Még akkor sem, amikor...

– Amikor mi?

Raquel nem válaszolt. Ehelyett felült, és vádlón a falra mutatott.

– Szóval, ragaszkodunk Klimthez?

A kép az ágyam fölött függött. A *Csók* annyira fontos volt nekem, hogy elfelejtettem, hogy Raquel még nem is látta. – Hogyan? Talán nem tetszik?

– Bianca, ez a kép annyira elcsépelte. Már van belőle hűtőmágnesek, kávésbögre meg minden.

– Nem érdekel. – Talán hülyeség azért szeretni valamit, mert mindenki más is szereti, de ennél is nagyobb hülyeség, ha azért nem szereted, mert mások szeretik. – Gyönyörű, az egyik kedvencem, és a szobának ez a fele az enyém. Úgyhogy...

– Talán feketére festem a saját feletem – fenyegetett Raquel.

– Nem lenne rossz – feleltem. Elképzeltem, hogy sötétben világító csillagokat ragasztunk a falra meg a mennyezetre, mint a régi szobámban, amikor kicsi voltam. – Tulajdonképpen nagyon klassz lenne. Kár, hogy Mrs. Bethany nem engedné meg.

– Ki mondta, hogy kifogásolná? Elvégre mindent megtesznek, hogy minél ijesztőbb legyen ez a hely. Miért ne festhetnénk feketére mindent? – A lelki szemem előtt megjelentek az iskola feke-

tére festett kőtornyai. Már csak ez kellett volna, hogy úgy nézzen ki, mint Drakula várkastélya. – A fürdőszobákat is. A vízköpőket is. Nem hittem volna, hogy ijesztőbb is lehetne az Evernight. De lehetne, igaz? Még mindig jobb, mint otthon – sóhajtott Raquel. A szeme olyan furcsa volt, olyan fáradt, és egy pillanatra öregebbnek tűnt, mint a minket körülvevő vámpírok bármelyike.

Meg akartam kérdezni, mi történt otthon a szüleinél, de inkább nem tettem. Míg a szavakat kerestem, Raquel megszólalt:

– Gyere, segíts elpakolni ezt a szutykot!

– Milyen szutykot!

– A cuccomat.

– Vagy úgy – bólogattam a sarokba hajított táska és a dobozok felé indulva. – Azt a szutykot.

Miután megágyaztunk és elpakoltuk a holmijainkat, Raquel lefeküdt hunyni egyet. A szülei nem voltak gazdagok, mint az ide járó emberdiákoké, így ahelyett, hogy luxuslimuzin hozta volna a bejáratig, hajnalban buszra szállt Bostonban, egy csomósor át kellett szállnia, aztán taxit szereznie, hogy eljusson ideig. Teljesen ki volt nyúlva, és el is aludt, mire bekötöttem a cipőmet.

Raquel ösztöndíjas, gondoltam. Ami azt jelenti, hogy Mrs. Bethany gyakorlatilag fizet azért, hogy ide járjon. Miért csinálja ezt?

Minden emberdiák okkal van itt, és Raquel esete bizonyítja, hogy az ok nem a pénz. De akkor mi? Raquel valami miatt fontosabb, mint a többiek?

Gyűltek a kérdések, de választ egyre sem találtam.

Körülsetáltam az iskolát, hogy lássam, mennyit változott az Evernight most, hogy megérkeztek az iskolatársaim. Az emberek

beszélgettek, barátkoztak, a vámpírok pedig megvető érdektelenséggel figyelték őket.

Közelgett az ebédidő. Reméltem, hogy én vagyok az egyetlen, akinek az emberek láttán megkordul a gyomra, de nem így volt.

– Yo, Binks!

Senki nem szólított Binksnek, de rögtön tudtam, ki az.

– Vic!

Vic széles vigyorral közeledett felém az udvaron át. Szokásához híven néhány változtatást eszközölt az egyenruháján: az iskola színei helyett egy kézzel festett hula-táncosnő díszlett a nyakkendőjén, és a fején szeretett Phillies sapkája virított. Egymás karjaiba vetettük magunkat, és Vic nevetve megpörgetett, hogy a lábam nem érte a földet.

Amikor letett, szédültem, de mosolyogva kérdeztem tőle:

– Milyen nyarad volt? Megkaptam a képeidet Buenos Airesből, de aztán nem hallottam felőled.

– A tengerparti móka után melóra fogtak. A Woodson vállalatnak van egy nyári gyakornoki programja, és apa kitalálta, hogy meg kell tanulnom, hogyan működik a családi biznisz. De gyakornokként? Semmit nem tanulsz! Legfeljebb azt, hogy ki hogy issza a kávé. A nyár második felét azzal töltöttem, hogy megjegyezzem, ki iszik szójatejes kávé. Nagyon gáz. Te itt rostokoltál egész nyáron?

– Július negyedikét Washingtonban töltöttük. Anyám végigrángatott a városon, hogy megnézzük az emlékműveket meg ilyenek. A Természettudományi Múzeum elég jó volt, még meteoritokat is kiállítottak, amiket meg lehetett tapogatni...

Vic karja a szoknyám zsebe felé lendült. Úgy tettem, mint aki nem veszi észre a borítékot a kezében. A szívem hevesen vert.

– Szóval jó volt. Legalább egy hétig nem voltam itt. Év közben is unalmas, de ha gyakorlatilag egyedül vagy, akkor aztán rémes – csacsogtam, de nem is figyeltem, mit beszélek. – Lementem Rivertonba is hétvégenként, de semmi több. Öhm, ennyi.

– Később találkozunk – Vic felfogta, hogy másra nem tudok koncentrálni, csak a zsebembe dugott borítékra. – Koccanunk vacsi után? Szívesen bemutatnám az új szobatársamat. Jó fej srác.

– Ja, persze – bólintottam. Abba is beleegyeztem volna, ha azt javasolja, borotváljuk le a fejünket együtt. Az adrenalintól éme-lyegtem. – Itt találkozunk, rendben?

– Rendben.

Egy szó nélkül elrohantam, egyenesen a kovácsoltvas pavilonhoz, az erdő szélén. Szerencsére senki nem volt ott, így egyedül lehettem. Leültem az egyik padra. A vastag borostyánsátor alatt nem ért a napfény. Elővettem a zsebemből a kicsi, fehér borítékot, amit Vic dugott oda. A nevem állt rajta.

Nem nyitottam ki. Néztem a kézírást, amit olyan jól ismertem a levélből, amelyet tavaly kaptam Vic akkori szobatársától.

Lucastól.

Harmadik fejezet

Bianca,

tudom, hogy rég volt. Remélem, nem nézegetted folyton az e-maileidet, hogy hallasz-e rólam. A Fekete Kereszt szigorúan ellenőrzi a számítógép-használatot. Valószínűleg a te evernights e-mail címedet is figyelik.

Nekem nem tűnik olyan távolinak, hogy utoljára beszélünk. Néha úgy érzem, mindig beszélgetünk, minden másodpercben, és emlékeztetnem kell magamat, hogy nem vagy ott, hogy halld, amit mondok, bármennyire is szeretném.

Nem volt valami jó nyaram, hogy őszinte legyek. Mexikóban voltunk pár hónapig, de nem röplabdázni meg koktélozni. Tulajdonképpen az idő nagy részét egy kisteherautó platóján töltöttem. Esküszöm, még mindig érzem a hátamban a recéit. Nem volt vicces.

Lucas nem írta, hogy miért volt Mexikóban, vagy hogy kivel. Nem is volt rá szükség, tudtam. A Fekete Kereszt vámpírvadászaton volt.

Többnyire sikerült nem gondolnom rá, hogy a srác, akit szeretek, vámpírvadász. De ez volt a helyzet. A tény, amely két részre osztotta a világunkat: az övére és az enyévre.

Lucas anyja még a fia születése előtt lett tagja a Fekete Keresztnek. Lucas a csapatban nőtt fel, ők voltak a családjá. Gyerekkora óta arra tanították, hogy a vámpírok gonoszak, és a legjobb, amit tehet, hogy megöli mindet.

De Lucas rájött, hogy ez az egész nem ilyen egyszerű. Már azelőtt belém szeretett, hogy megtudta volna, hogy a szüleim vámpírok, vagy hogy egy nap én is vámpír leszek. És a tények nem változtatták meg az irántam táplált érzéseit. Semmi nem lepett meg annyira, mint az, hogy azt mondta, velem akar lenni, és hogy bízik bennem. Pedig megharaptam. Ittam a véreből.

Ha ezt olvasod, akkor a vámpírok nem kutatták át Vic holmiját. Vicnek egyértelműen fogalma sincs, mi folyik az Evernightban és hogy vámpírok veszik körül. Nem rendes dolog így veszélybe sodorni őt. Néha át tud adni egy-egy üzenetet, de tudom, hogy ez egyikünknek sem elegendő.

Jaj, ne! Felültem az ágyon, és a papírt szorongattam. Azt akarta mondani, hogy túl kockázatos továbbra is tartani a kapcsolatot? Hogy soha többé nem találkozhatunk?

Ha rendes srác lennék, szakítanék veled. Tudom, hogy arra kérek, szállj szembe a szüleiddel és a folyton a nyakadban libegő Mrs. Bethanyvel. Még az is veszélyes, hogy egyáltalán elolvasod ezt a levelet. Erősnek kéne lennem, hogy ki tudjak lépni ebből a helyzetből. De nem tudom megtenni. Hetek óta próbálom rávenni magam, de nem vagyok rá képes. Látnom kell téged. Remélem, hamarosan találkozhatunk, mert ezt már nem bírom sokáig.

Hamarosan visszamegyünk Massachusettsbe, ami nincs messze Rivertontól. Nem tudom, meddig maradunk ott, de egy ideig biztosan.

El tudsz jönni október első hétvégéjén Amherstbe? Találkozzunk éjfélkor a vasútállomáson, péntek vagy szombat éjfélkor, amikor sikerül. Mindkét éjszaka várni foglak.

Persze az is lehet, hogy tévedek. Rég láttuk egymást, régóta nem beszélünk, és talán te már nem is érzel úgy irántam, ahogy akkor. A szüleid biztosan próbáltak meggyőzni arról, hogy rossz hatással vagyok rád, és ha a Fekete Kereszt ijesztő számodra, azért sem hibáztatlak. Egy olyan gyönyörű lány, mint te, amúgy sem lehet sokáig egyedül. Lehet, hogy már jársz is valakivel, mondjuk Balthazarral.

Eszembe jutott, amikor Balthazar flörtölt velem, emlékeztem a melegségre, amit keltett bennem. Elszégyelltem magam hirtelen, mintha Lucas hallgatózna, és többet elárulnék, mint amennyit szeretnék.

Ha így van, nem mondom, hogy örülök neki, mert nem vagyok boldog. De megértem. Ígérem. Csak valahogy üzenj Amherstbe, hogy tudjam.

Én még most is ugyanúgy érzek. Még mindig szeretlek, Bianca. Jobban szeretlek, mint amikor elbúcsúztunk, és nem is hittem volna, hogy ez lehetséges. Ha egy kicsi esély is van arra, hogy te is így érzel irántam, akkor meg kell próbálnom.

Oké. Újra és újra elolvastam ezt a levelet, de azt hiszem, nem sikerült leírnom mindent, amit szerettem volna. Nem vagyok a szavak embere. De ezt már tudod, nem? Ha eljössz Amherstbe, ígérem, megtalálom a megfelelő szavakat. De lehet, hogy nem is lesz szükségünk szavakra.

Szeretlek.

Lucas

Megpróbáltam visszafojtani a könnyeimet. Az ujjaim remegtek, a szívem dobolt. Kész voltam azonnal Amherstbe rohanni, végig az úton, át a dombokon, és percek, nem is, másodpercek alatt ott lettem volna. Bárcsak lehunyhattam volna a szemem, és ott te-remhettem volna! Annyira akartam! A kapcsolat kettőnk között nagyon törekeny volt, csak becsempészett papírdarabok és a találkozás ígérete. Ez volt mindenünk, hiszen Lucasnak valószínűleg igaza volt az e-mailekkel kapcsolatban. Mrs. Bethany divatjamúlt, kimért stílusa ellenére minden technikai fejlesztésben otthon volt, amely az iskola feletti teljes ellenőrzést biztosította számára. Kétségtelen, hogy Mr. Yee segítségével minden e-mailt elolvas, ami megfordul az iskola szerverén.

Még az e-mailezés is csodának tűnt most, hogy Lucas levelét tartottam a kezemben. Egy borítékos képeslap mellé hajtogatta be a levelet. Nem írt rá semmilyen üzenetet, és a fotó az elején az Androméda csillagképet ábrázolta. Biztosan egy múzeumban vagy planetáriumban vásárolta. Tudja, mennyire szeretem a csillagokat.

Nevetést hallottam, és felkaptam a fejem. Courtney és néhány barátja vágtak át az udvaron. Pár emberdiákon vihorásztak. Tavaly még félttem tőle. Most annyira sem érdekelt, mint egy légy a piknikosár körül.

A jelenléte eszembe juttatta, hogy a vámpírok tudnak a Fekete Keresztről és Lucasról. A levél, amit a kezemben tartottam, bizonyíték volt, hogy az „ellenséggel” tartom a kapcsolatot. Mielőbb meg kellett semmisítenem.

De Lucas legalább olyan képet választott, amit bármikor nézegethetek, ha felnézek a csillagos égre, amit senki nem vehet el tőlem.

– Az ott az Androméda – mutattam Raquelnek.

Az udvaron lógtunk vacsora után. Már mint a rendes vacsoránk után. Tonhalas szendvicset ettünk a szobánkban, de ha Raquel lefekszik, kortyolnom kell majd néhányat a vérből, amit a szekrényembe rejtettem egy termoszban. Az első nap, és máris komplikált az étkezés, de valahogy majd kitalálom.

– Androméda? – hunyorgott fel az égre Raquel. Ugyanaz a kopott pulcsi volt rajta, amit tavaly is viselt. – A görög mitológiából, nem? Emlékszem a névre, de nem tudom, mit is csinált.

– Szent áldozat, Perseus mentőakció, medúzafő, bla-bla. – Vic érkezett zsebre dugott kézzel. – Hé, lányok, ismeritek a szobátársamat?

Tágra nyílt szemmel bámultam a Vic oldalán feltűnő alakra.

– Ranulf?

Ranulf egyetlen intett. Finom, barna haját ugyanabban a bili-frizurában hordta, mint tavaly – és mint már ezer éve. A modern idők nagyon idegenek voltak számára, minden tantárgy kihívás volt, a megértése pedig szinte lehetetlen. És ember szobátársat kapott? Mi járhat Bethany igazgatónő fejében?

– Szia, Ranulf – Raquel nem állt fel, és nem nyújtott kezét, de tőle már az is különösen barátságos volt, hogy egyáltalán szóba állt egy idegennel. – Emlékszem rád tavalyról. Rendes srácnak tűnsz. Nem olyan vagy, mint Courtney meg a szukakülönítmény.

Ranulf nem tudott ezzel mit kezdeni. Egy percnyi tétovázás után csak bólintott. Legalább megtanult rögtönözni.

– A csillagokat lesitek? – kérdezte Vic a szokásos féloldalas mosolyával az arcán, miután ledobta magát a fűbe. – Kiment a fejemből, mennyire odavagy értük.

– Ha láttad volna a távcsövet, nem felejtetted el.

– Nagy? – kérdezte.

– Óriási – dicsekedtem. Mindenem közül a távcsőre voltam a legbüszkébb. – Lehozhattam volna. Elképesztően tiszta az égbolt.

Vic felmutatott egy kis tekervényes ködre.

– Az ott az Androméda, ugye? – kérdezte. Bólintottam. – Látod, Ranulf?

– Azokat a figurákat fent az égen? – kérdezte Ranulf, miközben tétován leült közénk.

– Igen, a csillagképeket. Akarod, hogy megmutassuk, melyik micsoda?

– Amikor felnézek az égre, én nem figurákat látok – magyarázta türelmesen Ranulf. – Azok ott az előttünk eltávozottak lelkei, akik figyelnek minket.

Megfeszültem. Attól tartottam, megijeszti a többieket, vagy hogy elkezdenek kérdéseket feltenni, amelyekre Ranulf majd nem tud válaszolni. De Raquel csak a szemét forgatta, Vic meg lassan bólintott.

– Ennek volt mélysége, haver.

Ranulf a megfelelő válaszon gondolkodott.

– Neked is van mélységed, Vic.

– Kösz, öreg – veregette vállon Vic.

Visszagyűrtem a nevetést, és ledőltem a földre. Mrs. Bethany nem Ranulfot költöztette össze Vic-kel, hanem Vicet egy vámpírral. Rájött, hogy neki nem tűnik fel a szobatársa különös viselkedése.

Ismét bebizonyította, mennyire tájékozott a tanulói életében, és hogy mennyire megért minket, még Vicet is. Örültem, hogy már megsemmisítettem Lucas levelét. Szívesen megtartottam volna örökre, de túl veszélyes volt. Helyette ott voltak nekem a csillagok.

A levegőben újra meg újra körberajzoltam az Androméda körvonalait. Az október iszonyú távolinak tűnt, mintha sose jönne el.

Negyedik fejezet

A KEZDETI LELKESEDÉS UTÁN AZON KEZDTEM GONDOLKODNI, hogyan jutok el Amherstbe.

A diákok nem tarthattak járművet az akadémián. Nem mintha lett volna kocsim, de nem is kérhettem kölcsön.

– Miért nem tarthatunk kocsit? – kérdeztem egy nap irodalomóra előtt Balthazartól. – A legtöbben azóta vezetnek, hogy megjelentek az első automobilonok. Azt gondolnád, az igazgatónő bízik a tudásukban.

– Ne feledd, hogy az Evernight már az automobilonok előtt is létezett – nézett le rám Balthazar. Egyike volt azoknak a furcsa pillanatoknak, amikor feltűnt, hogy majdnem harminc centivel magasabb nálam. – Amikor az iskolát alapították, mindenkinek voltak lovai és kocsija, amelyeket sokkal nagyobb gond volt tárolni, mint az autókat. A lovakat etetni kellett, az istállót pedig takarítani.

– Vannak lovaink.

– Hat lovunk van, nem háromszáz. Nagy különbség, ha etetni kell...

– És ganézni az istállót – fejeztem be a mondatát fintorogva.

– Ahogy mondod. Arról nem is beszélve, hogy mekkora sértődés lenne abból, ha egyesek megennék az osztálytársaik szállítóeszközét.

– Az biztos. – Szegény pacik. – Egy Toyota biztosan nem olyan étvágygerjesztő. És itt egy csomó hely van, ahol parkolni lehetne. Miért nem változtatja meg az igazgatónő a szabályokat?

– El tudod képzelni Mrs. Bethanyról, hogy megváltoztat egy szabályt?

– Kizárt dolog.

Bethany igazgatónő úgy elnökölt az osztályában, mint egy bíró a tárgyalóteremben: mindenkit végigmért, és ünnepélyes, fekete ruhájával még jobban kihangsúlyozta, hogy ő a főnök.

– Shakespeare – szólt csengő hangon. Mindenki előtt egy-egy bőrbe kötött Shakespeare-összes volt az asztalon. – Bizonyára még a kevéssé műveltek is tanulmányozták már a műveit.

Képződtem, vagy Mrs. Bethany tényleg rám nézett, amikor azt mondta „kevéssé műveltek”? Courtney önelégült vigyora látán úgy döntöttem, nem képződöm. Lecsúsztam a padban, és a könyv borítójára bámultam.

– Ha már ismerik Shakespeare munkásságát, joggal kérdezhetik: Miért itt? Miért már megint? – Mrs. Bethany hevesen gesztikulált beszéd közben. Hosszú, vastag, recés körmei karmokra emlékeztettek. – Először is, Shakespeare értelmezése már évszázadok óta a nyugati kultúra részét képezi. Számíthatunk rá, hogy ez így is marad a következő évszázadokban.

Az Evernighban nem azért oktattak, hogy felkészítsenek az egyetemre, még csak azért sem, hogy okosabbak legyünk vagy boldogabbak. Az Evernigh Akadémia a halhatatlan élet rettenetesen

hosszú évein szándékozta átsegíteni a tanulóit. Ezt az életidőt már kiskorom óta próbáltam elképzelni, azóta, mióta rájöttem, én más vagyok, mint a többiek az óvodában.

– Másodszor ezek a darabok számos feldolgozásban kerültek előadásra a keletkezésük óta. Shakespeare népszerű szórakoztató volt a maga idejében. Költő volt és olyan művész, akinek az alkotásai arra teremtettek, hogy tanuljanak belőlük, nem pedig a tömegek szórakoztatására. Az elmúlt százötven évben Shakespeare művei drámaként jelentek meg. Bár a nyelvezetük egyre idegenebb a modern fül számára, témáik mégis megérintenek bennünket. Néha oly módon, ahogyan még maga Shakespeare sem gondolta volna.

Mrs. Bethany hangja általában az idegeimre ment, de örültem, hogy idén Shakespeare-rel foglalkozunk. A szüleim nagy Shakespeare-rajongók voltak. A *Makrancos hölgy* egyik szereplője után kaptam a nevemet. Azt mondták, hogy egy ilyen név még évszázadok múlva is használható lesz. Apa még személyesen is látta a mestert színpadon, amikor még csak kezdő író volt, és meghallgatásokért küzdött Londonban. Még nem voltam tízéves, amikor már kívülről tudtam a Cymbeline gyászbeszédét, hússzor láttam a Baz Luhrmann-féle *Rómeó és Júliát*, és a szonettek ott sorakoztak a könyvespolcomon. Mrs. Bethany az idén is feladja a leckét, de ezúttal legalább felkészülhetek a kihívásaira.

Mintha a gondolataimban olvasott volna. Megállt az asztalom mellett, olyan közel, hogy éreztem a levendulaillatot, ami körüllegte.

– Készüljenek fel minden nézőpontból, amelyből Shakespeare művei szemlélhetők. És aki úgy véli, hogy a modern filmadaptációk elegendőek, annak azt ajánlom, gondolja át még egyszer, milyen forrásból tájékozódik.

Kicsengetésig elrágódtam azon, hogy újraolvassam-e a *Hamletet*. Miközben kifelé sorjáztunk a teremből, láttam, hogy Courtney Bethany igazgatónőhöz somfordál, és halkán odasúg neki valamit, remélve, hogy senki sem hallja meg.

Mrs. Bethany nem ad a diszkrécióra.

– Nem gondolom át. Újra kell írnia a dolgot, Miss Briganti, mivel elégtelen.

– Elégtelen? – Courtney szája dühös O-t formált. – Nézze, az, hogy hogyan lehet bejutni Miami legjobb klubjaiba, igenis nagyon fontos!

– Bizonyos szempontból valószínűleg az. Mindenesetre koktélszalvétákra firkált telefonszámok formájában nem adhatja be a dolgot. – Ezzel Mrs. Bethany kiviharzott a teremből.

– Remek – dübörgött utána Courtney –, most foghatok neki gépelni.

Szerettem volna elmesélni a dolgot Raquelnek, aki annyira utálta Courtney-t, mint én, és valószínűleg morcos kedvében volt az első tanítási nap után. De aznap este csak üldögéltünk a szobánkban, persze beszélgettünk is erről-arról, kivéve azt, hogy mi történt aznap a suliban.

Pechemre Raquel egész éjjel csak egyszer ment ki a szobából. Míg a fürdőszobában volt, talán két korty vért tudtam lenyelni a termoszból, ami közel sem volt elég. Egyre éhesebb lettem, míg végül erősködni kezdtem, hogy feküdjünk le korán.

Amikor végre úgy tűnt, hogy Raquel elaludt, lerúgtam a takarómat és felkeltem. Raquel nem moccant. Óvatosan előhúztam a termoszt a rejtkehelyéről. Kilopakodtam a folyosóra, és körülnéztem, fent van-e még valaki. Tiszta volt a levegő.

Mérlegeltem a lehetőségeket, aztán a lépcsőházba mentem. A kőlépcsők hidegek voltak, főleg így, hogy nem volt rajtam más,

mint egy rövidnadrág meg egy pamuttrikó. A hideg volt az egyik oka, hogy nem kaptak rajta az éjszaka közepén, miközben vért iszom.

Langyos – gondoltam undorral, amikor lenyeltem az első kortyot. Korábban felmelegítettem, de még a termosz sem tudta a végtelenségig megtartani a gőzölgő meleget. Nem számított. Minden rézízű korty mintha elektromossággal töltött volna fel. De nem volt elég.

Bárcsak melegebb lett volna. Élőbb.

Tavaly Patrice kiszökdösött a parkba, és mókusokra vadászott. Meg tudtam volna tenni vajon? Beleharapni egy mókusba? Mindig azt hittem, nem vagyok rá képes. A szőr beakadt volna a fogaim közé. Boá.

Most valahogy más érzés volt rágondolni. Nem jutott eszembe a szőr, vagy a mókus nyivákolása, vagy ilyesmi. Ehelyett arra gondoltam, hogy az a kis szív milyen gyorsan verhet, szinte éreztem a nyelvem hegyén a dobolását. És milyen jó érzés, amikor beleharapok, és elpattannak a pici csontjai, mint a pattogatott kukorica a mikróban...

Micsoda? Ezt én gondoltam? Undorító!

Hát ez az, azt gondoltam, undorító, de nem volt az. Úgy éreztem, hogy egy élő mókus a legízletesebb a világon, leszámítva az emberi vért.

Behunyt szemmel felidéztem, milyen volt Lucas vére. Alattam feküdt, szorosan a karjaiban tartott. Semmi sem fogható ahhoz az érzéshez.

Valami zajt csapott a lépcsőházban.

– Ki van ott? – kérdeztem riadtan. Visszhangzottak a szavaim. Halkabban megismételtem: – Ki van ott? Van ott valaki?

Még egyszer meghallottam: furcsa, recsegő hang volt, mintha jég repedezne. Egyre közeledett, mintha felfelé jött volna a lépcsőn. Gyorsan visszacsavartam a termosz kupakját, hogy ha egy emberdiák jön, nehogy meglássa, mit csinálok. Visszamentem a folyosóra, és próbáltam rájönni, mi okozta a zajt.

Talán valamelyik lány osont ki harapni valamit, ahogy én is? Olyan hangot hallottam, mint amikor a jégkockákat beleejted a vízbe, és azok olvadni kezdenek. Visszafojtottam a kuncogást, amikor eszembe jutott, hogy akár egy fiú is lehet, aki meglátogatta a barátnőjét. Talán nem is valaki, csak az öreg épület válaszol az őszi hidegre.

A ropogás közeledett. A levegő hirtelen lehűlt, mintha valaki rám nyitotta volna egy hűtőszekrény ajtaját. Minden szál hajam égnek meredt, és csupa libabőr lettem. A leheletem látszott a levegőben. Megint úgy éreztem, hogy valaki figyel.

A lépcsőházban, valahol alattam, pislákoló fényt láttam. Reszketett, mint a gyertyaláng, de ragyogó zöldeskék volt, mint egy úszómedence vize. A köveken fényszalagok vibráltak. Mintha az egész Evernight víz alá merült volna.

Reszkettem a hidegtől, és kicsúszott a kezemből a termosz. Amint éles csattanással földet ért, a fény kihunytt. A levegő felmelegedett.

Nem tükröződés volt – gondoltam. Nem a képzeletem játszott velem.

Akkor meg mi a pokol volt ez?

A lépcsőhöz legközelebbi ajtó kivágódott. Courtney állt a küszöbön rózsaszín pizsamában, kócosan.

– Mi a gáz?

– Bocs – motyogtam, és lehajoltam a termoszért. – Csak ki kellett jönnöm enni valamit. És... leejtettem.

El kellett volna mondanom, mit láttam, de Courtney volt az utolsó, akit a bizalmamba akartam avatni. Már attól az egyszerű dologtól is a szemét kezdte forgatni, hogy leejtettem a termoszatot.

– Istenkém, miért nem fogsz egereket, mint mindenki más? – morgott. Aztán ahelyett, hogy becsapta volna az ajtót, egyik lábáról a másikra állt. – Elég nagy szívás.

– Mi? Hogy elejtettem a termoszt?

– Hogy ki kell szöknöd enni. Te húztad a rövidebbet a szobatársak kiosztásánál.

– Raquellel semmi baj.

– Úgy legyen! – csapta be az ajtót.

Várjunk csak, Courtney együttérez velem?

Megráztam a fejem. A gondolat, hogy Courtney barátságos próbált lenni, olyan furcsa volt, hogy szinte elfeledtette velem a lépcsőházban látottakat. De nem egészen.

Amikor szóltam a szüleimnek, hogy péntek éjjel nem alszom otthon, mert meg akarom nézni a meteoresőt, nem aggódtak különösebben. Az Evernight területe biztonságos volt, legalábbis a vámpírok számára. Tudtam, hogy nem fogják ellenőrizni, tényleg lesz-e meteoreső, és ennek szívből örültem, mivel igazság szerint nem volt. De feltettek egy csomó kérdést, és ezen csodálkoztam. A paranoiám.

– Talán magaddal kéne vinned pár barátodat – mondta anyu, amikor leültünk a vasárnapi vacsorához. Én lasagnát is kaptam a nagy pohár vér mellé, a szüleim csak vért ittak. Billie Holiday énekelte a lemezjátszón egy szeretőről, akinek valaha hitt. – Például Archanát. Kedves lánynak látszik.

– Aha, lehet. – Archana indiai vámpír volt, hatszáz éves lehetett. Tavaly együtt jártunk történelemre, de tíz szónál többet nem váltottunk. – Nem ismerem olyan jól. Ha valakit elhívnék, az Raquel lenne, de nem érdekli a csillagászat.

– Sok időt töltesz Raquellel. – Apu nagyot kortyolt a vérből. – Nem szeretnéd, ha más barátaid is lennének?

– Úgy érted, vámpírok. Mindig azt mondtátok, hogy ne legyek nagyképű, mintha felsőbbrendű lennék, mint egyes vámpírok teszik. Ezzel mi a helyzet?

– Minden szót komolyan gondoltam. De nem erről beszélek – felelte apu. – Te vámpír leszel. Száz év múlva Raquel halott lesz. Ki lesz veled akkor? Azért hoztunk ide, hogy olyan barátaid legyenek, akiket megtarthatsz.

Anyu gyengéden a karomra tette a kezét.

– Mi mindig itt leszünk veled, kicsim. De nem akarsz örökké velünk maradni, nem igaz?

– Nem volna olyan rossz. – Komolyan is gondoltam, de nem úgy, ahogy tavaly. Akkor semmi mást nem akartam, csak elbújni a világ elől a szüleim otthonos kis házában, ahol csak mi hárman vagyunk. De most sokkal többre vágytam.

Balthazar a vívószőnyeg szélére lépett, hóna alatt a maszkjával. Nagyon csinos volt a hófehér vívóruhában. Úgy ölelte körül erős testét, mintha hófehér márványból faragták volna ki.

Én meg... Nézegettem magam a terem egyik falát borító tükrökben. Felsőhajtottam. A „csinos” szó nem a legjobb kifejezés volt arra, ahogy kinéztem. Mint valami fehér Teletubby. Ráadásul gőzöm sem volt a kardforgatásról. Sajnos nem sikerült elérni,

hogy a modern technológia órákból még egy évnýt hallgathassak, és a vívás volt az egyetlen, ami befért az órarendembe.

– Rémültnék látszol – szólt Balthazar. – Ugye tudod, hogy nem az életedért kell párbajoznod?

– Vágom, de akkor is... kardozás. Nem tudom.

– Először is, még nagyon sokáig nem fogunk igazából harcolni. Kardot sem fogunk használni, amíg meg nem tanulsz mozogni. Másodsor, megoldom, hogy eleinte velem legyél párban. Hogy biztos lehessen benne, rendben vagy.

– Úgy érted, szívesebben vívsz olyasvalakivel, akit legyőzhetsz?

– Talán – vigyorgott, aztán feltette a maszkját. – Felkészültél?

– Máris – mondtam, azzal feltettem a maszkot, és legnagyobb meglepetésemre tökéletesen kiláttam rajta.

Nem kezdtünk már is harcolni. Az első nap nagy része azzal telt, hogy megtanuljak állni. Könnyűnek hangzik? Hát nem volt az. Támadóállásba kellett állnom, megfeszíteni ezt az izmot, nem azt, és a karomat természetellenes módon a magasba tartani. Csak akkor vettem észre, hogy minden egyes izmom halálosan kimerült, amikor véget ért az óra. Reszkettem, mint a nyárfalevél, és minden izmom fáj, a vállamtól a vádlimig.

– Fog ez menni – bátorított Balthazar, miközben megigazította a könykömet. A tanárunk, Carlyle professzor már kinevezte őt tanársegédnek az óráira. – Jó az egyensúlyérzéked, és ez a lényeg.

– Azt hittem, az a lényeg, hogy ne szúrjanak le.

– Higgy nekem! Egyensúly. Ez az egész dolog lényege.

Kicsengettek. Megkönnyebbülten felsóhajtottam, és nekitámaszkodtam a falnak. Lecsúsztam a padlóra, és letéptem magamról a maszkot, hogy mélyebben tudjak lélegezni. Az arcom forró volt, a hajam nedves az izzadtságtól.

– Legalább fogyok egy kicsit.

– Nem kell lefogynod – Balthazar tétován a hóna alá csapta a vívómaszkját. – Ha gyakorolni szeretnél, találkozhatunk holnap. Hogy kicsit belerázódj.

– Most hétvégén nem lehet. – Ha nem lettem volna olyan ki-merült, vajon látta volna a szememben az ideges várakozást? – Van esőnap?

– Persze – vigyorgott rám, mielőtt az ajtóhoz ment volna. Azon gondolkodtam, hogy vajon nem azért akart-e Balthazar gyakorolni, hogy közelebb kerüljön hozzám? Ha igen, ki kell találnom valamit, hogy kibújjak a dolog alól.

De úgy gondoltam, ezen ráérek még aggódni. Október első pénteke volt, ami azt jelentette, hogy néhány óra múlva viszont láthatom Lucast.

Visszasiettem a szobába, hogy lezuhanyozzak. Nem találkozhatom Lucasszal, ha úgy szaglok, mint valami régi zokni. Nem csináltam meg a hajamat, nem is festettem ki magam, hogy Raquel ne faggatózzon. A tavalyi szobatársam, a szupernőcis Patrice biztosan rémülten kapkodott volna levegő után, ha látja, hogyan fogom össze a hajamat egy ernyedt kontyba.

Raquelnek azért feltűnt valami.

– Miért öltöztél ki így egy kiránduláshoz?

– Nem mondhatod, hogy nercbunda és tiara van rajtam. – Farmerban és pulcsiban voltam.

Raquel vállat vont.

– Mindegy.

Törökülésben ült a padlón egy műalkotás darabjai között. A kollázs elég lehangoló volt: sok fekete és egy guillotine. De legalább nem figyelt rám, míg készülődtem. Ideális esetben a legcsinosabb

ruhában mentem volna Lucashoz, de kizárt dolog volt, hogy bármi puccosat vegyek fel, és még el is higgyék, hogy meteorlesre megyek. Benyúltam a fehérneműs fiókba egy kicsi, kendőbe csavart csomagért, és a hátizsákomba csúszttam egy termosz társaságában, amely egészen ártatlan dolognak tűnt Raquel szemében.

– Holnap este találkozunk – furcsán csengett a hangom, feszült volt és természetellenes.

Már a kilincsen volt a kezem, s azt gondoltam, minden vagyok, csak szabad nem, amikor Raquel odavetette:

– A távcsövet nem viszed?

Jaj, ne. Ha meteorosőt megyek nézni, persze hogy vinnem kell a távcsövet... nehéz volt, törekeny, de a parkba ki tudtam volna vinni. Viszont nem akartam elcipelni Amherstbe. Erre nem gondoltam, amikor kiterveltem a szökést. Hogy felejthettem el valamit, ami ennyire alapvető?

– Van másik – hazudtam, miközben kiléptem az ajtón. – Már mint távcsövem. Nem olyan jó, mint ez, de könnyebb. Felkapom majd anyuéknál.

– Logikus – nézett föl Raquel az ollójáról. Kicsit szomorúnak tűnt, sose ismerte volna be, hogy hétvégén hiányozni fogok neki, de én tudtam, hogy így van. – Akkor holnap találkozunk?

– Persze – ígértem büntudattal. – Jövő hétvégén elmegyünk valahova, találj ki valami jót!

– Itt? Aha, jó. – Raquel újra a munkájába temetkezett, én pedig végre elindulhattam.

Alkonyat ereszkedett az iskolára, mire kiléptem a kapun. Szerettem a szürkületet, olyan volt, mint egy új kezdet, akárcsak a napfelkelte. A lilásszürke ég alatt elsétáltam az Evernight-birtok végéig, majd beléptem az erdőbe. Hegyeztem a fülem az éjszakai

zörejek hallatán: a saját lépteim a puha fenyőtűszőnyegen, egy távoli bagoly huhogása, és – nagyon messziről – egy lány nevetése, olyan nevetés, mintha egy fiúval lett volna idekint.

Folytattam az utat. A hallásom tavaly óta sokat élesedett. Úgy hozzászoktam az Evernight Akadémia lármájához, hogy csak a csendes erdőben tűnt fel a különbség. Mindent tisztán hallottam: madárszárnyak verdesését, a közeli út forgalmának zaját. Azelőtt ezeket nem vettem volna észre.

De azelőtt nem is gondoltam arra, hogy milyen ízletes lehet annak a verdeső madárnak a vére.

Éreztem, hogy vámpír-énem lassan teljesen elnyomja ember-énemet. És amikor Lucasszal voltam, az ő jelenléte mindig sokkal erősebben keltette életre bennem a vámpírt – az éhes ragadozót –, mint bárki más. Lehet, hogy nem csak én kockáztatok sokat ezzel a találkozással?

Vigyázni fogok Lucasra. Sosem tudnék ártani neki.

(Ha megint megharapom, és elég sokat iszom a véreből, vámpírrá változik, és aztán örökké együtt lehetünk.)

Kiráztam a fejből ezt a képtelen gondolatot.

Mentem tovább, míg az úthoz nem értem. Rövid gyaloglás után az út négyfelé ágazott. Elrejtöztem a Riverton felé vezető út mellett, és vártam.

Öt autó és egy motor haladt el mellettem, egyik sem volt megfelelő. Türelmetlenül sóhajtottam fel az út menti bokor rejtekében.

A hetes volt a nyerőszám, arra vártam: a mosoda furgonja heti egyszer jött a diákok szennyeséért. A sofőr, mint mindig, most is teljes hangerőn bömböltette a zenét a vezetőfülkében. Most jött a suliból, ami azt jelentette, hogy visszafelé tart – és a furgon oldalára pingált felirat szerint a mosoda Amherstben volt.

A teherautó megállt a táblánál. A hátsó ajtajához futottam, ami szerencsére nem volt bezárva. A fémes kattánásra összereszttem, de a hangos zene szerencsére elnyomta az apró zajt. Gyorsan beugrottam a mosnivaló közé, és becsuktam az ajtót. A teherautó elindult.

Na, ilyen egyszerű volt. Olyan ideges és örömittas voltam, hogy vissza kellett fojtanom a kuncogást. Befészkeltem magam a zsákok közé, hogy én is csak egy csomagnak látsszam, ha a sofőr be találna nézni a raktérbe. A zsákok dohosak voltak, de nem elviselhetetlenül, és jól körül voltam párnázva, így az utazás kényelmesnek ígérkezett.

Körülbelül egy óra múlva értünk Amherstbe. Megkockáztattam néhány pillantást a hátsó ajtó kis ablakán keresztül. Reméltem, hogy a városban majd láthatatlanul kiugorhatok egy piros lámpánál. Aztán foghatok egy taxit, vagy elgyalogolhatok a vasútállomásig.

Éjfélre Lucas karjaiban lehetek.

Ötödik fejezet

– ODAÉZZ! BÉÉÉBIIII!

Egy autó húzott el mellettem Amherst főterén szédítő sebességgel. Néhány srác lógott ki az ablakokon. Minden lány felé ordítózni kezdtek, akit csak megláttak.

Azt hittem, ilyen későn már üresek lesznek az utcák. Nem vettem számításba, hogy Amherst egyetemi város, három vagy négy egyeteme is van. Éjfélre cseppet sem lassult le az élet, a fiúk számára csak most kezdődött a buli.

Fiúk. Legalább öt évvel voltak idősebbek nálam. Az arcuk és a testük is jóval érettebb volt, mint az Evernighat tanulóié. Furcsa volt arra gondolni, hogy ők máris többet éltek, mint Balthazar. De amikor az Evernighatban voltam, bármelyik osztálytársam szemében láthattam a tapasztalatot, az időtlenséget és az erőt. Az evernighatosok arca fiatal volt ugyan, de a pillantásukban évszázadok tükröződtek. Hozzájuk képest ezek a cigarettázó egyetemisták, akik lökdösődve közlekedtek a járdán, gyerekek voltak.

És velem mi lesz, majd ha...?

Nem aggódtam. Annyira boldog voltam, hogy semmiért nem tudtam aggódni – sem a hazugságok, sem a megszegett szabályok, sem a következmények miatt. Csak az számított, hogy újra találkozhatok Lucasszal.

– Elnézést! – intett felém egy lány a tömegen keresztül. Rövid, göndör haját copfban hordta, melyből néhány tincs elszabadult. – Veled mehetek?

Már kezdtem volna, hogy bizonyára összetévesztett valakivel, de amikor egymás szemébe néztünk, a magyarázkodásomat egyetlen szó törölte el: vámpír.

Nem sokban különbözött a körülöttünk nyüzgő emberektől, legalábbis nem egyértelműen. De számomra úgy ragyogott ki a tömegeből, akár egy máglya. Világéletemben meg tudtam különböztetni a vámpírokat az emberektől. De ez a lány még a vámpírok között is más volt. A legfiatalabb vámpír volt, akit valaha láttam. Szív alakú arcán még látszott a bébiháj, amit saját magamon is láttam, ha a tükörbe néztem. Távol ülő, lágy, barna szemei, és szégyenlős mosolya volt. A nyakán, az ütőere környékén egy májfolt éktelenkedett, valószínűleg ott harapták meg, amikor vámpír lett. Úgy éreztem, meg kell őt óvnom valamitől, mintha az lett volna a dolgom, hogy gondoskodjak róla. Elveszett kislány össze nem illő ruhadarabokban, rongyos pulóverben, szakadt szoknyában.

– Várj! – szólt. Az arca olyan volt, akár a festett porcelánbabaké, egyszerre ártatlan és pajkos. – Te nem... te nem vagy egészen... ó. Hiszen te még kisgyerek vagy. Úgy értem, a mi gyerekeink közül való vagy.

Le voltam nyugőzve, hogy ilyen gyorsan rájött, hiszen a legtöbb vámpír nem találkozik hozzám hasonlóval, aki vámpírnak született és nem teremtették.

– Igen. Igen, az vagyok, és igen, velem jöhetsz egy darabon.

– Köszönöm – belém karolt, mintha régi barátnők lennénk. Reszketett, és nem voltam biztos benne, hogy a félelemtől-e, vagy a hidegtől. – Az az ember nem hagy békét nekem egész este. Legjobb lesz, ha azt hiszi, összefutottam egy baráttal.

– Találkozóm van valakivel – magyaráztam. Amint kimondtam, kihuny a mosolya, és mögötte felcsillant a magány. Eszembe jutott Ranulf és a maroknyi elveszett vámpír az Evernight Akadémián, és nagyon sajnáltam ezt a lányt. – De legalább a főtérről kiviszlek.

– Ó, megtennéd? Nagyon köszönöm. Micsoda megkönnyeb-
bülés. Megijesztettelek? Nem volt szándékos. Ha megijesztettelek, sajnálom.

– Semmi baj. – Annyira gyermeki volt, hogy meglepett, amikor rájöttem, hogy jó pár centivel magasabb nálam, majdnem olyan magas, mint Balthazar. – Jól vagy? Van valaki, akinek szólhatnak?

– Jól. Jól vagyok. Ma éjjel egyedül vagyok.

Lenéztem a karomra, ahol a keze nyugodott. A foszlott pulóver olyan hosszú volt, hogy csak az ujjai látszottak ki belőle. A körmei koszosak és töredezetek voltak, mintha pusztá kézzel ásott volna. A legmagányosabb lény volt, akivel valaha találkoztam.

Először csak szó nélkül követett, látszólag a saját akaratából. Átnyomakodtunk az egyetemisták tömegén egy pizzázó előtt. Az lehetett a legnépszerűbb hely, mert vagy száz srác lökdösődött körülötte pizzásdobozokkal és műanyag söröspoharakkal a kezükben. Néhányan megbámultak – inkább a szóke vámpírt, mint engem. A fiatalága és a zilált külseje ellenére légies, ártatlan szépséget sugárzott magából. Barna szemével a tömeget fürkészte, mintha keresne valakit, bárkit, aki vigyázna rá. Láttam, hogy néhány srácnak megtetszik.

Amikor kiverekedtük magunkat a tömegből, megkérdezte:

– Hová mész?

– A vasútállomásra.

– Az csak néhány saroknyira van innen. – A vámpír aggódó pillanattal hátranézett. Hogy láthat meg bárkit abban a tömegben, nem tudtam, de megfeszült a teste. – Még mindig ott van. Hadd menjek veled az állomásra! Kérlek! Ott sötétebb van, és eliszkolhatok.

Önző módon vissza akartam utasítani; Lucas bármelyik pillanatban megérkezhetett, és szerettem volna egyedül várni. Amúgy sem örült volna egy idegen vámpírnak, hiszen én voltam az egyetlen, akiben megbízott. Lehet, hogy nem ismerné fel, hogy kicsoda, de ebben kételkedtem. A lány annyira félt, hogy nem volt szívem visszautasítani.

– Jól van. Menjünk!

Kart karba öltve átsétáltunk a téren. Zene szólt minden bárban, a dobok hangja összeolvadt.

– Hadd találjam ki – pillantott rám szégyenlősen. – Evernight, igaz?

– Igen. Te is oda jártál?

– Egyszer megpróbáltam. De az igazgatónő... nem kedvelt engem. Mrs. Bethanynek hívták. Ott van még?

– Sosem hagyná el a királyságát – morogtam.

– Így igaz. Nos, nem törődött velem. Kellemetlen volt.

– Mrs. Bethany velem sem törődik. Szerintem utálja, ha valaki nem... nem hasonlít rá.

– Te is megszöktél? Én azt tettem.

– Csak a hétvégére – mosolyogtam rá.

– Sosem mehetek már vissza. Nem hiszem. Hacsak nem... – a pillantása a távolba révedt, de aztán megrázta a fejét. – Nem érdekes.

Miközben távolodtunk a tértől és közelebb kerültünk a vasútállomáshoz, a szellő felém fújta a vámpír szagát. Nem undorított, hiszen mindenki szokott izzadni, de mindennel együtt iszonyúan megsajnáltam. Nem úgy festett, mint aki gondoskodni tud magáról. Szörnyű lehetett egyedül élni, és egyre inkább elveszteni a kapcsolatot a civilizált világgal.

Életemben először megértettem – valóban megértettem –, miért van szükség az Evernight Akadémiára. Tudtam, hogy előfordul, hogy a diákok elveszítik a fonalat a folyton változó jelenben, és a szüleim is figyelmeztettek, milyen könnyen előfordulhat, hogy egy percre félrenéz az ember, és aztán rádöbben, hogy a ruhái több tíz éve kimentek a divatból, vagy nem hogy nem tudod, mi történik a világban, de nem is érdekel. Sosem fogtam fel igazán, milyen is ez, hogy milyen érzés lehet így elszakadni mindentől. Ezt a lányt elnézve megértettem.

Az állomás nem volt messze a főtértől, de a séta mégis hosszúnak tűnt. Biztosan az emberekkel zsúfolt tér zaja és a néma környék közötti kontraszt miatt. A világítás is gyérebb lett. A lány nem volt beszédes kedvében. Csak nem akart egyedül lenni.

Az órámra néztem. 23.55.

A szőke vámpír félve nyitotta ki az ajtót, mintha meglepetéstől tartana. Az egy helyiségből álló állomásépület gyakorlatilag csak egy kunyhó volt a sínek mellett.

– Nincs itt senki. A lovagod még nem érkezett meg.

– Tényleg nem – néztem körül csüggedten. Reméltem, hogy legalább kényelmes vagy szép lesz, tudtam, hogy nem túl romantikus hely egy találkához, de ennél azért jobbat reméltem. Szakadt linóleumpadló, homályos lámpák a mennyezeten, meg néhány kemény fapad a falak mellett: nem kifejezetten az, amiről egy lány álmodik.

De mit számít mindez? Számít egyáltalán valamit? Tudtam, hogy hamarosan – percekben belül – megint láthatom Lucast, és ha itt lesz, nem fogunk semmi másra figyelni.

De mi van, ha ő nem így érez? A levele csodás volt, de akkor is, hónapok óta nem találkoztunk. Mi van, ha a dolgok megváltoztak? Ha ő nem érez már úgy, ahogy akkor?

– Annyira boldog lehetsz! – szólalt meg a vámpír. A térdét felhúzza összekuporodott az egyik padon. Repedezett körmeivel csupasz lábszárán dobolt. A cipője talpáról száraz sár hullott a padlóra. – Annyira boldog lehetsz, hogy nem kell egyedül lenned. Néha azt hiszem, meghalok, ha belegondolok, hogy végig egyedül kell lennem.

Sutának éreztem, de mégis kimondtam:

– Ha nem bánod, szeretnék egy kicsit egyedül lenni. Egy ideje nem láttuk egymást.

– Egyedül – mosolygott szégyenlősen. Szomorú volt. Elnézést akartam kérni, hogy magára hagyom, de mit tehettem volna? Az egyetlen lehetőség az volt, hogy magammal viszem az Evernightba, de világosan megmondta, hogy soha nem szeretett ott lenni. Senki nem hibáztathatja azért, mert utálta Mrs. Bethanyt. Mintha megérezte volna, hogy büntudatom támadt, így szólt:

– Megértem, meg én. Gondoltam, várok egy kicsit, hátha nem jön, de... jól van.

Léptek csikordultak odakint a salakon, és az ajtó felé fordultam. Lucas lépett be.

Farmerdzseki, fekete póló és farmer volt rajta. Sötétarany haja megnőtt egy kicsit, de ezenkívül semmit nem változott. Ahogy ránéztem, mintha egy napmelengette tóba merültem volna, tele lettem fénnel.

– Lucas – mondtam, miközben elindultam felé. Legszívesebben a karjaiba vettem volna magam, de alig tudtam mozdulni. – Hát sikerült. Itt vagyunk.

Lucas azonban nem nézett rám. Elnézett mellettem, egyenesen a vámpírra.

– Takarodj a közeléből! – mordult fel.

– Jaj, ne! – a lány felugrott és hátrahőkölt, próbált behúzódni az egyik sarokba. – Ne, ne, ne...!

– Lucas, minden rendben. Ártalmatlan.

– Egy frászt ártalmatlan!

– Mondtam, mondtam, hogy vadászik rám, mindkettőnkre vadászik! – kiáltotta a vámpír.

Hát ő volt az, aki elől menekült. Lucastól félt.

Lucas kézen fogott – az első érintés hónapok óta. Megpróbált az ajtó felé húzni.

– Bianca, menj ki innen!

– Várj, hagyjátok ezt abba! – egyikükről a másikukra néztem, de nem figyeltek rám. Mindketten készen álltak a harcra.

Nem tudtam, mit tegyek, vagy gondoljak, egészen addig a pillanatig, amíg a vámpír ránk nem vetette magát. Úgy szökkent, akár egy tigris. Lucas félrelökött, én pedig térdre estem a betonpadlón. A hátam mögött fa reccsent.

Égő tenyérrel talpra kecmeregtem. Rémulten láttam, hogy a vámpír a zárt ajtón keresztül hajította ki Lucast a sínek mellé. Kislányos külseje és viselkedése ellenére erős vámpír volt, erősebb, mint hittem. Egy ideig a küszöbön viaskodtak. Kétségbeesett küzdelmüket egy közeli utcai lámpa világította meg. Aztán a vámpír áthajította Lucast a korláton. A fiú a sínekre zuhant.

– Lucas! – kiáltottam. Nem állt fel. Csak pislogott, mint aki nem tudja, hol van. Nyilván elájult, amikor a vámpír kilökte az ajtón.

– Nem szabadna ifjú hölgyeket ijesztgetned! – mondta a lány a copfjából elszabadult hajtincseket csavargatva, akár egy ideges gyerekek. – Valakinek meg kell akadályoznia, hogy ezt tovább folytasd! Majd én megakadályozom.

Elég rémült volt ahhoz, hogy öljön. Segítenem kellett Lucasnak, de hogyan? Erősebb voltam, mint akármelyik ember, de közel sem olyan erős, mint egy vámpír, még ha gyerekeknek látszott is. Aztán rájöttem, hogy az állomásépület padlóját a széttört faajtó darabjai borítják. Egy közeli fadarab tökéletes eszköznek tűnt.

Ha ledöfik, a vámpír nem hal meg, legalábbis nem tartósan. Ha a karó áthatol a szíven, összeesik, mintha halott lenne, de ha a karót kihúzzák, mintha semmi nem történt volna. Úgyhogy simán hátba döfhettem a vámpírt.

De ezt a szegény lányt... képtelen voltam.

Megmarkoltam egy törött ajtódeszkát, és lassan közelebb óvakodtam.

– Nem kellett volna követned engem – suttozta, miközben Lucas fölé hajolt. Sovány teste minden izma megfeszült, körmei élesek voltak, akár a ragadozók karma. – Ezt még megbánod!

Ekkor teljes erőből fejbe vágtam a deszkával. Elrepült vagy egy méternyire, és végigbukfencezett a talajon – erősebb voltam, mint gondoltam. Mielőtt megállt volna, eldobtam a deszkát, és kézen fogtam Lucast:

– Tudsz futni?

– Kiderül – zihálta, miközben talpra állt.

A főtérről húztam, hogy a vámpír a tömegben könnyebben elveszítse a nyomunkat. De Lucas az ellenkező irányba indult.

- Ott nincs senki, Lucas! Egyedül leszünk!
- Legalább senki másnak nem esik baja!
- De...
- Vigyázok rád, Bianca. Bízz bennem!

Magas, klasszikus New England-i házakkal szegélyezett kis utcába kanyarodtunk be. Családi autók és kombik parkoltak minden kocsibeállón, az ablakokban televíziók fénye villogott. Szívesen kiáltottam volna segítségért, de tudtam, hogy ezzel csak másokat sodornék veszélybe. Ha kijönnek, lehet, hogy egy verekedés kellős közepén találják magukat, ami pedig egyelőre elkerülhetetlennek látszott. Lucas meg én egyedül voltunk.

– Ő nem az, akinek hiszed! – Vékonyka, remegő hang kiáltott utánunk a közelből. – Fekete Kereszt! Menekülj!

Basszus! Rájöttem, hogy a vámpír üldöz bennünket, és engem akar megmenteni.

– Lucas, nem kell ezt csinálnunk! – Alig kaptam levegőt. Mindketten nagyon gyorsan futottunk, gyorsabban, mint ahogy az emberek tudnak, de a vámpír gyorsabb volt. – Hadd beszéljek veled!

– Nem beszélgetni akar!

Lucasnak szent meggyőződése volt, hogy a vámpírok veszélyesek – ebben az esetben igaza lehetett. Erős vámpír volt, és ami még rosszabb, rémült is. Az ember szörnyű dolgokra képes, ha megrémül. Ha Lucas miattam megsérül, sosem bocsátok meg magamnak.

Befordultunk egy sarkon, Lucas jobb felé húzott. Megpróbálta lerázni a vámpírt. Nem sikerült, a lány léptei egyre közelebről hallatszottak a járdán. Verejték csurgott végig a hátamon.

– Megpróbálok elkapni – szorította meg Lucas a kezemet. – Háromra ugorj a legközelebbi kocsi mögé. Oké?

– Lucas, nem hagylak itt!

– Van segítségem. Biztonságban kell lenned! Egy, kettő...

Nem volt idő vitatkozni. Átkarolt, majd az út széléhez lökött, én pedig fedezék után néztem. A beton felsértette a tenyeremet és a térdemet, de sikerült egy nagy teherautó mögé bújni, és lekuporodnom a kereke mögé.

Néhány pillanatig csend volt. Azt mondta, van segítsége. A Fekete Kereszt vadászott. Ezek szerint van a közelben erősítés. Nélkülem is van esélye. Kezdttem megnyugodni, hogy biztonságban van, amikor a vámpír mellettem termett.

Lucasért kellett volna kiáltanom, de nem akartam leleplezni a lányt.

Nem támadott, tudtam, hogy nem fog. Felém nyújtotta a kezét:

– Mennünk kell. Nem tudod, hogy kicsoda.

– Tudom, hogy vadász. Engem nem fog bántani, de hoz erősítést. Menekülj!

Halálos rémülettel rázta a fejét.

– Megörültél! Ő az ellenségünk!

– Jól vagyok. Te vagy veszélyben!

Féloldalra billentett fejjel figyelt. Olyan volt, akár egy törött játék baba, és az a fura érzésem támadt, hogy megbántottam. Egy hosszú, furcsa pillanat múlva felpattant, és futásnak eredt. Olyan gyorsan tűnt el, hogy a lépseit sem hallottam.

Amikor biztos lehettem benne, hogy elment, kiszóltam a fedezékemből:

– Lucas! – semmi válasz. – Lucas!

Lépteket hallottam az útról. Felálltam, és megláttam, hogy felém fut. Intett, hogy bújjak el, de nem tettem.

– Elment. Biztonságban vagyunk.

Lucas lelassított, majd néhány lépés után megállt, és a térdére támasztott kézzel előrehajolt. Én is reszkettem egy kicsit, beletelt néhány másodpercebe, mire visszanyertem a lélekjelenléteimet.

– Biztosan? – kérdezte.

– Igen. Jól vagy?

– Amíg te jól vagy, addig én is. – Lucas felegyenesedett, és hátrasöpörte a homlokára tapadó, átizzadt tincseket a kézfejjével. – Istenem, Bianca, ha utánad jött...

– Nem volt veszélyes. Amíg meg nem rémült.

– Micsoda? Biztos vagy benne?

– Igen.

Hat hónap óta először voltunk kettesben. Átöleltem Lucast, és olyan erősen szorított magához, hogy alig kaptam levegőt.

– Hiányoztál – suttogtam a hajába. – Annyira hiányoztál...!

– Te is nekem – nevetett fel halkán. – El sem hiszem, hogy itt vagy.

– Hadd bizonyítsam be! – A két tenyerembe fogtam az arcát, és hozzá hajoltam, hogy megcsókoljam, de hirtelen egy kocsi fényszórói vetették ránk fényüket. Szétrebbentünk.

A furgon felénk tartott, majd pár méterre tőlünk csikorgó gumikkal megállt. A ragyogó fényben alig tudtam kivenni, hogy jó néhányan zsúfolódtak össze az autóban.

– Jaj, ne! – nyögött fel Lucas. Kinyílt a furgon egyik ajtaja. – Vészhelyzet vége! Túl későn értetek ide, srácok! – tette hozzá.

– Öt perc sem telt el, mióta megcsipogtattál! – méltatlankodott egy nő, aki épp kiszállt a furgonból. Ismerősen csengett a hangja. Még mielőtt láttam volna, tudtam, hogy Kate az, Lucas anyja.

Az anyósülés felőli ajtó is kivágódott, és egy copfba font hajú, magas, erős testalkatú lány szállt ki. Kutattam az agyamban a neve

után: Dana. Amikor meglátott, gyanakvás helyett széles mosoly ömlött el az arcán.

– Nézzenek oda! – intett felénk a kezében tartott számszeríjjal, miközben a motorháztetőnek támaszkodott.

– Már látom, miért ragaszkodtál hozzá, hogy velünk jöhess az amhersti vadászatra.

– Oké, lebuktam – ismerte be Lucas. – Vigyük Biancát valami biztonságos helyre. A frászt hozta rá az a vámpír.

– Látom – felelte kedvesebben Kate. Kedvelt engem, főleg azért, mert úgy tudta, egyszer megmentettem Lucas életét. A többiek a furgonban biccentettek és köszönéseket mormoltak. – Gyere, szedd rendbe magad! Ne aggódj, már biztonságban vagy.

Biztonságban, a Fekete Keresztnél? Addig voltam csak biztonságban, míg fel nem ismerik, hogy én is „ellenség” vagyok. Már a gondolattól is kirázott a hideg, hogy átadom magam egy csapat vámpírvadásznak. Amikor legutóbb találkoztunk, kedvesek voltak, de legutóbb kis híján katasztrófa lett a vége. Ezúttal, ha rájönnek az igazságra, sokkal rosszabb lesz.

Összenéztünk Lucasszal. Tudtam, hogy megérti, amit érzek, de nem tehettem mást, mint hogy mosolyogva megköszönöm, és beszálllok a kocsiba.



Nézz az égre!

„A jég olyan hangosat recsent, hogy ugrottam egyet. Tágra nyílt szemmel, elakadó lélegzettel figyeltem, ahogy elborítja az ablakot, és kizárja a holdfényes éjszakát. Valahogy mégis mindent láttam. A szoba halvány fényben derengett. A jég az ablakon összevíssza kezdett repedezni, de nem véletlenül, hanem kísértetiesen felismerhető formában.

Egy arc.

A fagyember rám bámult. Sötét, dühös tekintete annyira pontosan kivehető volt, hogy úgy tűnt, a szemembe néz. Sosem láttam még ilyen élethű képmást.

A hideg a szívemig hatolt, amikor rádöbbsentem: a fagyember igenis a szemembe néz. Régebben nem hittem a kísértetekben...”

Az Evernight időtlen falai között mindenkinek van rejtegetnivalója.

Különösen alakul Bianca és Lucas titkos viszonya. A lány furcsa alkut köt Balthazzarral, akit a múltja kísért. De minden veszni látszik, amikor az akadémiára gonosz erők támadnak.

Mindennek legmélyén pedig egy borzongató rejtély lappang: Bianca születésének titka.

Ha mindenütt titkokba ütközöl...

Ha már senkiben sem bízsz...

Ha a csillagok az egyedüli barátaid...

Ha félsz, hogy elvéted az utad...

NÉZZ AZ ÉGRE!

Olvasd ki múltat és jövőt!

„Egyszer kézbe vettem az Evernightot, és képtelen voltam letenni. Alig várom a folytatását!”

— L. J. Smith, a New York Times bestsellerlistás *Vampire Diaries* szerzője.

2 999 Ft



Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

felcsigáz